

Страни в главното производство

Жалбоподател: Citroën Commerce GmbH

Ответник: Zentralvereinigung des Kraftfahrzeuggewerbes zur Aufrechterhaltung lauterer Wettbewerbs eV (ZLW)

Диспозитив

Член 3 от Директива 98/6/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 1998 година относно защитата на потребителите при обозначаването на цените на стоките, предлагани на потребителите, във връзка с член 1 и член 2, буква а) от нея трябва да се тълкува в смисъл, че разходите за докарване на моторно превозно средство от производителя до продавача, дължими от потребителя, трябва да бъдат включени в продажната цена на това превозно средство, посочена в направена от търговец реклама, когато предвид всички характеристики на тази реклама тя се схваща от потребителя като оферта относно това превозно средство. Запитващата юрисдикция следва да провери дали всички тези условия са изпълнени.

⁽¹⁾ ОВ С 462, 22.12.2014 г.

Решение на Съда (голям състав) от 29 юни 2016 г. (преюдициално запитване от Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg — Германия) — Наказателно производство срещу Piotr Kossowski

(Дело C-486/14) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Конвенция за прилагане на Споразумението от Шенген — Член 54 и член 55, параграф 1, буква а) — Харта на основните права на Европейския съюз — Член 50 — Принцип *ne bis in idem* — Допустимост на наказателно преследване срещу обвиняем в една държава членка, след като образуването срещу него наказателно производство в друга държава членка е прекратено, без да е проведено задълбочено разследване — Липса на преценка по съществуването на случая)

(2016/C 335/08)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Hanseatisches Oberlandesgericht Hamburg

Страна в главното наказателно производство

Piotr Kossowski

в присъствието на: Generalstaatsanwaltschaft Hamburg

Диспозитив

Принципът *ne bis in idem*, закрепен в член 54 от Конвенцията за прилагане на споразумението от Шенген от 14 юни 1985 година между правителствата на държавите от Икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република за постепенното премахване на контрола по техните общи граници, подписана в Шенген (Люксембург) на 19 юни 1990 г., трябва, в светлината на член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз, да се тълкува в смисъл, че постановление на прокуратурата, с което се слага край на наказателното преследване и окончателно — стига да няма възобновяване или отпаяна — се прекратява досъдебното производство срещу определено лице, без да бъде наложена санкция, не може да се окачестви като окончателно съдебно решение по смисъла на тези членове, когато от мотивите на постановлението е видно, че посоченото производство е прекратено, без да е проведено задълбочено разследване, за което сочи обстоятелството, че не са разпитани пострадалият и евентуалният свидетел.

⁽¹⁾ ОВ С 16, 19.1.2015 г.